

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.03.1982, sp. zn. 10 Co 64/82, ECLI:CZ:NS:1982:10.CO.64.1982.1

Číslo: 48/1983

Právní věta: Podmínkou nároku na vyplácení invalidního důchodu (částečného invalidního důchodu) není trvání či skončení pracovního poměru, nýbrž skončení poskytování nemocenského podle předpisů o nemocenském pojištění. /1/ Soud proto musí při přezkoumávání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení zjišťovat také tuto skutečnost rozhodnou pro stanovení dne, od něhož náleží výplata uvedené dávky důchodového zabezpečení.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 31.03.1982

Spisová značka: 10 Co 64/82

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod, Nemocenská, Pracovní poměr, Sociální zabezpečení

Předpisy: 121/1975 Sb. § 63

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 48/1983 sb. rozh.

Podmínkou nároku na vyplácení invalidního důchodu (částečného invalidního důchodu) není trvání či skončení pracovního poměru, nýbrž skončení poskytování nemocenského podle předpisů o nemocenském pojištění. 1) Soud proto musí při přezkoumávání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení zjišťovat také tuto skutečnost rozhodnou pro stanovení dne, od něhož náleží výplata uvedené dávky důchodového zabezpečení.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 31. 3. 1982, [10 Co 64/82](#))

Rozhodnutím řadu důchodového zabezpečení v Praze byla navrhovatelova žádost o částečný invalidní důchod zamítnuta s odůvodněním, že podle obsahu posudku příslušné posudkové komise sociálního zabezpečení z 15. 10. 1980 není navrhovatel plně ani částečně invalidní.

V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí navrhovatel namítal, že jeho zdravotní stav a pracovní schopnost nebyly posouzeny správně. Tvrdil, že již od roku 1968 má zvýšené teploty, špatně dýchá, je malátný a vyčerpaný. V důsledku tohoto nepříznivého zdravotního stavu byl nucen

zanechat práce důlního zámečnicka a posléze v průběhu dalších let i práce zámečnicka a skladníka; je zaměstnán jako vrátný a z dosahovaného příjmu nemůže krýt potřeby své rodiny.

Krajský soud v Praze opravnému prostředku navrhovatele vyhověl a přezkoumávané rozhodnutí zrušil. Vycházel přitom zejména z obsahu posudku posudkové komise sociálního zabezpečení KNV z 10. 11. 1981, podle něhož zdravotní stav navrhovatele je tak závažný, že odpovídá paranoidní psychóze, a činí navrhovatele neschopným vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. V souladu s posudkovým závěrem uvedené komise soud prvního stupně dospěl k závěru, že navrhovatel je ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 písm. a) zákona č. 121/1975 Sb. plně invalidní, a odpůrci uložil, aby navrhovateli přiznal plný invalidní důchod ode dne ukončení zaměstnání s tím, že krajská posudková komise stanovila vznik plné invalidity navrhovatele pravděpodobně v roce 1976.

V podaném odvolání proti usnesení soudu prvního stupně vycházel Úřad důchodového zabezpečení v Praze z toho, že navrhovatel je plně invalidní, vytykal však soudu prvního stupně, že nezjistil, zda navrhovatel splňuje i ostatní podmínky nároku na plný invalidní důchod uvedené v ustanovení § 25 odst. 1 a § 26 odst. 1 zákona č. 121/1975 Sb., a přesto mu uložil, aby uvedenou dávku navrhovateli přiznal. Ani pokyn soudu prvního stupně, podle něhož má navrhovateli přiznat plný invalidní důchod od ukončení zaměstnání, není podle jeho názoru v souladu se zákonem.

Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Skutková zjištění soudu prvního stupně v otázce navrhovatelovy plné invalidity jsou správná; zejména závěry posudkové komise sociálního zabezpečení KNV z 10. 11. 1981 jsou náležitě odůvodněny a vycházejí nejen z dostupné zdravotní dokumentace navrhovatele, nýbrž i z všestranného vyšetření navrhovatelova zdravotního stavu na klinických pracovištích fakultní nemocnice v H.

Přezkoumávané rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení, jímž byla navrhovateli odepřena požadovaná dávka (částečný invalidní důchod), vycházelo z předpokladu, že navrhovatel není ani částečně invalidní, takže již z tohoto důvodu odpadlo zkoumání dalších hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na uvedenou dávku, což ostatně bylo v přezkoumávaném rozhodnutí výslovně vyjádřeno. Neměl-li soud prvního stupně ve zjištěném skutkovém základu opory pro závěr, že navrhovatel splňuje i další podmínky nároku na invalidní důchod, nemohl Úřadu důchodového zabezpečení uložit, aby uvedenou dávku navrhovateli přiznal, a to tím méně pak ode dne skončení navrhovatelova zaměstnání, jestliže vznik invalidity klade posudková komise sociálního zabezpečení KNV do roku 1976. Nikoli zaměstnání, nýbrž výplata nemocenských dávek je podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 121/1965 Sb. překážkou výplaty invalidního důchodu.

Bylo tedy povinností soudu prvního stupně, aby v závazných pokynech svého zrušovacího rozhodnutí uložil Úřadu důchodového zabezpečení vydat nové rozhodnutí o navrhovatelově žádosti a vycházet z toho, že navrhovatel je plně invalidní se vznikem invalidity v roce 1976.

Z uvedených důvodů bylo napadené usnesení soudu prvního stupně podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) a 2 o. s. ř. zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

1) zejména zákon č. 54/1956 Sb. (ve znění zákonů č. 16/1959 Sb., č. 58/1964 Sb., č. 65/1965 Sb., č. 87/1968 Sb., č. 88/1968 Sb., č. 99/1972 Sb., č. 103/1974 Sb., nařízení vlády ČSSR č. 77/1979 Sb. a zákonného opatření č. 8/1982 Sb.) o nemocenském pojištění zaměstnanců